

LA FARGA

EN LA VIDA QUOTIDIANA

Quid Prodest

Advent

1

EL MÉS IMPORTANT ÉS ESPERAR

La Farga en la Vida Quotidiana

OBJECTIU GENERAL

Ajudar a las persones, comunitats i organismes a prendre consciència del moment que vivim, reavifar l'experiència del Foc i créixer en l'entusiasme missioner seguint la metodologia de la Farga.

QUID PRODEST - 2011

PATRIS MEI - 2012

CARITAS CHRISTI - 2013

SPIRITUS DOMINI - 2014

OBJECTIUS DE L'ETAPA QUID PRODEST

- Suscitar una actitud d'austeritat i de recerca de la voluntat de Déu en la pròpia vida tenint en compte el moment que cada un està vivint
- Rellegir amb serenor la pròpia història i discernit-la a la llum de la Paraula de Déu.
- Aprendre a identificar les pròpies ferides per a viure un procés de sanació.
- Recuperar la joia de ser claretià.
- Concretar la recerca d'una nova resposta a la crida de Déu en esperit de conversió, a l'allum del *Quid Prodest* claretià.

1

El més important és esperar (Advient)

2

I va habitar entre nosaltres (Nadal)

3

Cridats a ser fills (Temps Ordinaris I)

4

De camí cap a la Pasqua (Quaresma)

5

La vida nova en Crist (Pasqua)

6

Seguidors del Crist com Claret (Temps Ordinari II)

7

Testimonis enmig del món (Temps Ordinari III)

8

Nascuts per estimar (Temps Ordinari IV)

9

Tot fent camí (Temps Ordinari V)

1. Comença el camí

Potser estaràs obrint per primera vegada

aquest quadern de la Farga. En abocar-te a les seves pàgines, potser experimentaràs una mena de barreja de curiositat i expectació, o indiferència, o rebuig instintiu, o interès. Repassant el quadern, et preguntaràs si el que tens entre les mans acabarà sent una altra ocasió perduda. No és infreqüent que així comencin les aventures que porten més lluny. Però, abans de continuar, anirà bé que precisem algunes coses.

Això que estàs llegint forma part d'una col·lecció de quaderns. De manera ordenada aniràs rebent ajuts per al teu creixement com a persona i com a claretia. Es tracta de propostes senzilles per a la teva formació, no d'un curs sistemàtic sobre teologia, espiritualitat o pastoral. Però com que la paraula "formació" és vaga -té tants sentits!- convé aclarir-la abans. Evitem certs adjectius que en els últims anys l'han desnaturalitzada:

- **Hidràulica**: Considera que cada claretia és com una ampolla. La formació és l'aigua amb què cal omplir-la. L'única preocupació dels responsables seria buscar l'embut adequat per fer empassar-se aquestes aigües instructives.

- **Didàctica**: La seva obsessió dominant se centra en aportar a tot claretia capaç la major quantitat possible de continguts, però sense ànima. Les veritats asèptiques sense proximitat càlida es converteixen molt aviat en un "rotlle" difícil d'empassar, o que el fan indigerible a aquells que les col·leccionen.

- **Funcional**: Una formació així, té per objectiu aconseguir, sigui com sigui, que cada claretia i cada comunitat funcionin, en les seves tasques apostòliques, com un rellotge. És una concepció mecànica de la formació. La prioritat la té el treball ben organitzat i eficient. El que hi ha dins de les persones compta poc.

- **Seqüencial**: Intenta emmarcar els objectius en temps juxtaposats de forma artificial: primer és atès la realitat humana; després, l'espiritual; després, l'específica de consagrat; finalment, la de claretia. Se segueix així un esquema de fragmentació poc real i poc fiable... Oi que totes aquestes dimensions són presents, alhora, a la nostra vida?

- **Intel·lectual**: Se centra principalment en què cada claretia tingui ben moblat el seu cap –la qual cosa, val a dir-ho,- segueix sent fonamental-. Però oblida lamentablement que al cap, a més d'idees, hi ha sentiments, desigs, sofriments, valors, decisions... que es mouen i es belluguen a dins. Però això, ni ho tracten, ni ho toquen.

Exercici 1: Per a comensar

Llegeix aquestes paraules:

**EDUCACIÓ - INSTRUCCIÓ - APRENTATGE - SOCIALITZACIÓ
INCULTURACIÓ - TRANSFORMACIÓ - ANIMACIÓ - ENSINISTRAMENT
ENTRENAMENT - ENSENYAMENT - ACTUALITZACIÓ - ASSISTÈNCIA
PREVENCIÓ - CONDICIONAMENT - PERSONALITZACIÓ.**

Afegeix-n'hi, si vols, alguna més. Tria'n les cinc que estiguin més d'acord amb el que tu creus que necessites per continuar creixent. Afegeix-ne alguna altra inventada per tu. Comenta-ho amb algú de la comunitat.

2. Prepareu el camí al Senyor

Quelcom de nou pot succeir en la meua vida

La litúrgia de l'Advent manté una tensió d'espera en repetir: «Atenció, el Regne està arribant. S'ha acomplert el temps. Alguna cosa passarà». Les paràboles de vigilància que ens ofereix la litúrgia, en particular la de les llànties d'oli, adverteixen que l'Espòs està arribant. Mantenir la tensió d'espera és mantenir-se en actitud de Quid Prodest, alertat davant de la seva imminent vinguda, «com el sentinella espera l'aurora», «com la noia assenyada», encara que sembli que, com que Déu triga tant a aparèixer, potser ho has oblidat i deixis de vigilar.

De vegades creus que no et passarà res d'"interessant". Els teus dies transcorren amb feixuga monotonia. Les teves hores es consumeixen en el seu ritme rutinari i maquinal. Serà la teua vida sempre una "pel·lícula ja vista"? Canviarà alguna cosa? En què van quedar els teus somnis i ideals més alts? Es van perdre per sempre? Tornaràs a somiar de nou?

Si t'observes amb sinceritat, advertiràs que en alguna part de tu mateix hi ha brots d'insatisfacció. No t'has d'espantar en reconèixer-los. No són malignes. Són l'expressió de la vida que et bull dins. La insatisfacció és símptoma i motor del creixement humà:

- Vas acabar els estudis i vas fer la teua professió perpètua fa... anys. No t'imaginaves que en seria de difícil de tractar amb la gent, sovint, tan intransigent i poc comprensiva. Desitjaves servir-los degudament. Però tots venien a tu amb exigències i... presses. I, passats uns mesos, vas començar a fer-te preguntes que encara duus gravades.

- Portes vint anys com a claretà. El romanticisme es va evaporar fa temps. Arrossegues la teua vida de comunitat, el teu treball apostòlic... amb un desencís i una desgana que abans no senties. De vegades dubtes de la certesa de la teua vocació.

- Ets superior d'una comunitat. Després d'algunes experiències negatives, sents que t'has quedat aïllat i distant. Sovint consultes el calendari per calcular quant et queda per a acabar el teu compromís. Només et preguntes si arribaràs a aguantar fins a la fi.

- En el més profund del teu cor, encara batega aquella crida a la radicalitat: Estar entre els pobres essent més pobre,... La vida, tanmateix, et va portar per altres camins i et sembla que ja va passar l'hora dels idealismes. I ningú no et treu aquesta amargor intermitent.

- Has viscut lliurat en el teu servei missioner. T'hi has lliurat totalment. Però tanmateix has perdut l'alegria que en un altre temps t'omplia l'ànima. Hi ha una "cosa" que t'impedeix de recuperar la frescor perduda. No en parles amb ningú. Són coses només teves.

- Has estat destinat a una nova comunitat. Comences una nova etapa. I tens por i experimentes molta inseguretat. No saps per on començar ni què fer. Abans vivies més segur.

Tu tens la teua pròpia història d'insatisfaccions. Les has palpat moltes vegades. Sents que et fa falta alguna cosa. Aquesta insatisfacció pot ser el senyal d'una crida a una cosa nova. Potser no ho veus així i la teua amargor fa que en culpis d'altres. O t'apuntes al nombre dels qui, ja de tornada, s'han habituat a l'escepticisme i mai no parlen d'aquestes coses. No els passa pel cap que les seves insatisfaccions puguin ser el molest esperó que els empenyi a buscar una mica més de profunditat i d'autenticitat. Com podem ajudar-los a iniciar un nou camí? Com desvetllar en ells l'esperança?

En tota la història de la humanitat mai no hi ha hagut un gran descobriment sense que hagi estat precedit per una gran esperança. Encara que no sempre es descobreix el que es buscava. De vegades el descobriment és decebedor, però d'altres és tan meravellós que sorprèn el propi descobridor. Què buscava Cristòfol Colom? Convençut que la terra era rodona, buscava per l'oest una ruta cap a l'Índia. I va trobar un continent fins aleshores desconegut per als europeus. Així doncs, tenir un cor inquiet és una sort, encara que, al començament no agradi. Aquest és el missatge de l'Advent.

Exercici 2: Somnis i queixes

Pren-te almenys una hora per a realitzar aquest exercici. En un lloc discret i silenciós, tracta de respondre per escrit, en el teu quadern, a aquestes qüestions:

1. Escribeu al començament de la pàgina: "L'ALTRA CARA DELS MEUS SOMNIS I QUEIXES" i la data en què realitzes aquest treball.
2. **Fes una llista dels teus somnis i aspiracions més** profunds (desigs, anhels, esperances, utopies...). I, en full a part, redacta una nova llista de les teves queixes més freqüents (les que dius i les que calles; les que dirigeixes a d'altres i les que et dirigeixes a tu mateix). No et culpabilitzis quan vagis escrivint. Sigues fidel al que dius o sents quan et queixes.
3. **Rellegeix l'escrit i selecciona** de cada llista allò que ordinàriament es repeteix més en tu. Una vegada seleccionats els somnis i queixes més repetits, assenyala aquell que et sembli més freqüent o intens, tant de les teves aspiracions com dels teus plans.
4. **Analitza'ls tots dos.** Intenta captar, en primer lloc, els sentiments que t'inunden quan els evokes. Indica la seva densitat (el que molesten o el que mobilitzen en tu). Recorda algunes situacions en les quals et són més rellevants, i fixa't en allò que en aquells moments experimentes dintre tu. Tracta de posar aquests sentiments per escrit, o amb un dibuix,... o busca un símbol que els representi, encara que et costi una mica de trobar el que s'hi adigui.
5. **Respon a aquesta pregunta:** Sota aquesta queixa recurrent i sota aquest viu anhel, ¿quin misteri s'amaga de tu mateix? Quin és el desig cap al qual apunta? Quina aspiració teva personal expressa indirectament?
6. Treu-ne les teves conclusions personals. Les podràs comentar amb el teu acompanyant.

El Quid Prodest de Maria

La solemnitat de la Immaculada Concepció se situa al cor de l'Advent. Maria ocupa un lloc central en aquest temps litúrgic, juntament amb Isaïes, Joan Baptista i la misteriosa resta d'Israel. La relació de cada clareta amb la Mare de Jesús és molt diversa. Les expressions d'aquesta relació estan potser en funció de l'educació espiritual i afectiva i l'evolució de cada u. Però, sens dubte, que roman en el més íntim de cadascú. Des de la teva situació peculiar i en aquest itinerari de *Quid Prodest*, et convidem a fixar en Maria la teva mirada de fill. Tracta de descobrir de quina manera ella va saber transformar les difícils cruïlles de la seva vida en una aposta clara i ferma per a mantenir sempre el sí a la voluntat de Déu. Maria sempre es va fiar de Déu i va esperar en Ell.

La cruïlla entre el seu projecte matrimonial o el projecte de Déu.

Tres detalls (cf. Lc 1, 29.34.38) indiquen la tensió interior de Maria. El primer episodi de la vida de Maria esmentat a l'evangeli és el seu matrimoni

amb Josep. Abans que a Déu, Maria havia pronunciat el seu primer sí a un home. No és estrany, doncs, que el verset 29 digui: «Ella, desconcertada per aquestes paraules, rumiava què significaria una salutació com aquesta». Déu entrava en la seva vida com un element pertorbador: «Què farà amb mi el poder de Déu?». És perillós ser tocat per aquest poder. Quan Déu es fa present, ho capgira tot. Aquesta tensió reapareix en el verset 34: «Com es farà això, si jo sóc verge?». Maria intueix que Déu canviarà la seva opció ja presa; no sap com serà, però s'abandona a les seves mans, perquè es fia d'Ell. Ha deixat de disposar de si mateixa, com queda palès en el verset 38, que resumeix tot el seu misteri: «Aquí em tens. Sóc l'esclava del Senyor. Que Déu ho faci tal com tu dius». Són paraules que reflecteixen una confiança absoluta i resulten bastant dures. La seva vida ja està lliurada a la voluntat de Déu, el qual pot prendre-la i fer-ne el que vulgui. En aquesta actitud ja hi és tot: «Déu té dret a la meua vida».

- **La cruïlla entre quedar-se a Natzaret o anar-se'n a casa d'Elisabet.**

Després de l'anunciació, Maria emprèn de seguida un viatge. L'experiència de Natzaret va ser, sens dubte, molt intensa. Exigia un descans contemplatiu, un recés de solitud per a rumiar allò que havia viscut. Davant d'aquesta possibilitat, la jove de Natzaret opta per anar urgentment a ajudar Elisabet. Decideix d'anar-hi per a prestar un servei. Quin és el resultat? Una benedicció. Les primeres paraules que a l'evangeli de Lluç es diuen mútuament dos éssers humans són les que es van es van intercanviar Maria i Elisabet. Elisabet dedica a Maria quatre lloances: «Beneïda tu..., sortosa tu que has cregut, Mare del meu Senyor, que portes l'alegria a casa meva».

- **La cruïlla entre lamentar-se pel mal del món o alegrar-se'n perquè Déu actua.**

A les lloances d'Elisabet, Maria respon amb senzillesa adreçant la lloança al seu origen: «Vull lloar el Senyor perquè és gran». Al seu càntic, proclama el Déu gran davant de la pròpia pobresa; el Déu que capgira la història i el destí dels éssers humans; el Déu que, misericordiós, ve a donar-nos suport. Ella, s'abandona al poder de Déu, que intervé a favor dels pobres, els humils i els famolencs. Tot està emmarcat en la misericòrdia de Déu. Res no queda a fora.

- **La cruïlla entre ocupar el centre o quedar-se a un costat.**

Resulta estrany que Lluç, en tot el relat del naixement, no esmenti ni un detall sobre l'estat d'ànim de Maria. Ella és senzillament la Mare, que infanta i ajeu Jesús en una menjadora. Mentre que, al voltant, tot és exultació, alegria, àngels i pastors, ella es limita a complir el seu paper de mare, i l'únic que es diu d'ella és que «conservava tots aquests records, i els repassava en el seu cor» (Lc 2,19). Què passava en el seu interior? Maria està realitzant el seu creixement interior. Com a Mare, hauria de sentir-se en el centre dels esdeveniments, però en realitat aquests li indiquen que el Fill és més gran que ella. Ell -no ella- ha d'ocupar el centre de l'atenció i de l'interès. Des del principi, per tant, Maria rep una advertiment: Ell és l'important. I des d'aquest moment, ha d'aprendre a fer-ho tot per Jesús, acceptant, ella, de retirar-se discretament.

- **La cruïlla entre viure amb honorabilitat o viure sota una espasa de dolor.**

No és fàcil determinar el significat de la profecia de Simeó: «Mira, aquest serà ocasió perquè uns caiguin i altres s'aixequin; serà causa de polèmica, i una espasa et travessarà l'ànima» (Lc 2,34-35). Què significa aquesta «espasa» per a Maria? Anuncia la seva íntima participació en el Jesús rebutjat, en veure com el seu propi Fill serà objecte de contradiccions i de rebuig; en veure el seu propi Fill enmig de tantes ambigüitats, de tantes i tan diverses reaccions entorn d'Ell, i sentir-se esquinçada per aquest sofriment del Messies rebutjat. Veu entorn de Jesús totes aquestes persones que al principi semblaven bones i acollidores, com els pastors, i que en un determinat moment es divideixen i s'oposen a Ell. Maria es veurà implicada en l'agitada vida del Fill i sofrirà en veure com aquest serà rebutjat com a Messies pels dirigents del poble, sense poder oferir-li directament cap mena d'ajuda.

- **La cruïlla entre "posseir" el fill o respectar la seva estranya llibertat.**

L'episodi de Jesús en el temple mostra un sofriment molt particular de Maria, en aquestes paraules: «Fill, per què ens has fet aquesta? Ja veus amb quina angúnia et buscàvem el teu pare i jo» (Lc 2,48). En realitat, no es tracta d'un simple estat d'angoixa i ansietat, sinó de molt més. És el mateix terme que indica, a Lc 16,24, el dolorós sofriment del ric a l'infern: «Sofreixo terriblement, diu el ric, en aquesta foguera». En què consisteix el sofriment de Maria durant aquells tres dies en què buscava Jesús? La cosa més dolorosa per a Maria va ser comprendre que, per haver confiat plenament en la paraula de Déu, ara es trobava en una situació imprevista en relació amb el seu Fill, en una mena de malentès i de distanciament en veure com el Fill se li'n va de les mans i li parla amb un llenguatge que ella no comprèn. Va haver de tornar a rumiar tot allò en el seu cor.

- **La cruïlla entre ser mare d'un triomfador o ser-ho d'un fracassat.**

Encara que Lluc no en parla directament, podem preveure el que li passa a Maria quan, com ens refereix Lc 4,29, veu el seu Fill expulsat de Natzaret i humiliat per tots els seus paisans. Maria s'adona del fracàs de Jesús, experimenta el sofriment de no poder fer res per Ell i comprèn que ha estat cridada a acceptar passivament el sofriment com a manifestació de la força messiànica de l'amor de Jesús i de la seva llibertat indomtable.

- **La cruïlla entre mantenir un lloc de privilegi o mantenir-se com a deixeble.**

Maria rep un altre cop dur del propi Jesús. Potser constitueix la prova més exigent abans de la creu. Ens la presenta Lluc (8, 19ss) que, en descriure aquest episodi, es mostra molt delicat, a diferència de Marc, que és bastant més taxatiu, i es limita a dir que la mare i els germans no poden apropar-se a Jesús perquè hi ha massa gent; llavors li fan saber, indirectament, que es troben allí i el volen veure, però Jesús es nega a rebre'ls, i diu: «La meva mare i els meus germans són aquests: els qui escolten i practiquen la paraula de Déu!»: És una resposta dura. Jesús és absolutament lliure i fa sentir durament la seva llibertat fins i tot a la seva pròpia Mare. Aquesta comprèn que ha de respectar la llibertat del seu fill. Només així podrà recuperar-lo com a fill, fent-se deixeble i perseverant com a deixeble. Maria ha de recórrer, malgrat la seva privilegiada condició de mare, el camí de l'escolta i de l'aprenentatge.

- **Cruïlla entre la solitud estèril o la maternitat fecunda.**

La breu presentació de Maria al peu de la creu (cf. Jn 19,25-27) conté un valor definitiu i perenne. En acceptar que el seu Fill mori, Maria rep altres fills. Rep el deixeble estimat i, en el seu cor, els fills de l'Església. El moment en què Jesús és glorificat a la creu, Maria rep la consagració definitiva del seu

«sí». El «sí» inicial de Maria va donar inici a una extraordinària sèrie d'esdeveniments imprevisibles: Mai no hauria pogut imaginar el que anava a suposar ser mare i haver de separar-se del seu Fill i abandonar-lo a mans dels homes perquè l'amor de Déu es manifestés en Ell. Mai no hauria pensat que el seu Fill hagués de morir, i sofrir d'aquella manera. Maria va aprendre en la seva pròpia carn que l'amor de Déu a la humanitat no té límits. Per això, la venerem com la que pot introduir-nos en Ell, el foc del qual, ella va experimentar com ningú.

- **La cruïlla entre mantenir-se al marge o pertànyer a la comunitat.**

El paper de Maria a l'Església és molt clar: En el moment culminant dels inicis de l'Església, Maria es fa present al costat dels Dotze. Maria no solament es va lliurar ella mateixa a Déu, sinó que també li va lliurar Jesús; va renunciar a Jesús en nom de la missió d'aquest, alliberant-se de tot el

que en ella hi pogués haver, per minse que fos, de possessió afectiva del seu Fill. Per això, rep com a do, no la vida del Fill ressuscitat, sinó la comunitat primitiva. Purificada de la seva afectivitat i de tota possible forma de privilegi, es fa capaç de rebre una multitud de fills traïdors i pecadors. Lluc, encara que no narra l'escena de la creu que refereix Juan, ens fa comprendre que Maria, alliberada de tot, havent sabut adorar el Fill, lliurat al Pare i arrencat d'ella en el seu amor a la humanitat, pot ara obrir de nou els braços i ocupar el seu lloc propi a l'Església en favor de tots els altres

fills.

Potser et sents impotent i sense paraules davant de les difícils decisions interiors que va haver d'afrontar Maria. Ella va experimentar la força de l'amor de Déu per mantenir sempre el "sí". En aquest Advent també tu pots experimentar aquest poder de l'amor de Déu i, com Maria, acceptar el pla que Déu t'està marcant en les teves cruïlles. Demana la intercessió de la Mare de Jesús per a assolir un cor com el seu, senzill, humil, pacient, confiat en Déu, capaç de difondre al teu entorn aquesta acceptació filial del pla de Déu que transforma el món.

Exercici 3: Maria del Quid Prodest

- Segur que aquesta meditació et pot proporcionar elements per a la teva oració personal, elegint diversos punts o només un, en clau de lectio divina, partint dels textos suggerits com a "vita Mariae".
- Aprofita una altra estona per a **contemplar aquesta singular imatge del Cor de Maria** de la nostra parròquia d'Hayes (Regne Unit).
 - Situa-t'hi al davant, fes silenci, deixa de banda les presses... Procura observar tot el que hi apareix representat. Intenta comprendre què ha volgut dir l'artista.
 - I ara mira els ulls de Maria... "Tu em mires... I jo veig... "
 - Després mira novament els ulls de Maria: ... "Jo et miro... I descobreixo... "
 - **Acaba amb una oració espontània a la Mare del Quid Prodest**, la que va saber optar sempre pel "sí" a Déu.

Per a "preparar el camí"

Filó d'Alexandria, filòsof jueu coetani de Crist, analitzava la frase: "Coneix-te tu mateix" - reconeguda ja en el seu temps com el principi de saviesa. En preguntar-se: Quin és el coneixement més important de si mateix?, responia: No és el coneixement anatòmic del propi cos, ni tampoc el psicològic o moral. El més important és conèixer allò que un és capaç de fer i que pot arribar a ser. Conèixer-se és cercar allò que em manca.

Potser ja ets conscient que et manca quelcom. Però et trobes amb una gran resistència interior a buscar novament. Et dius a tu mateix que els ideals són enganyosos, perquè prometen molt i, al final, et llancen al mar de la insatisfacció i de la frustració. Potser per això hagis arribat a convèncer-te que és millor viure en la instal·lació i acceptar resignadament la impossibilitat de qualsevol canvi que valgui la pena. En el teu interior es repeteix l'eco, del títol d'aquella novel·la de l'escriptor espanyol Fernando Fernán Gómez: "Viaje a ninguna parte". Fins i tot pots arribar a defensar-ho amb milers de raonaments: "Això no em va", "quina necessitat tinc de provar una cosa nova?", "Estic satisfet de com sóc", "no cal que m'esforci més"...

Però, potser -tant de bo!- que gosessis acceptar que sentir-se insatisfet és una cosa molt valuosa. Aquesta és precisament la força més gran capaç de posar-te en moviment, perquè "l'ésser humà té més necessitat de sentir que de pau i de justícia" (A. Beguin). Si vols ser fidel a tu mateix, has de recu-

perar allò que et falta. T'ho està repetint l'Advent. Coincideix, també, amb el nucli del Quid Prodest: passar de la instal·lació a la recerca. Per a començar a buscar, t'has de preparar. Semblantment com ho han fet els qui desitgen iniciar i completar, per exemple, el Camí de Santiago. Una bona preparació es fonamenta en tres consignes bàsiques:

1. Carrega a la motxilla la teva finitud, aquest conjunt dels teus límits i possibilitats. No menyspreïs res del que ets. La teva realitat, passada i present, et pot portar més lluny que els teus somnis. No cal que neguis ni amaguis res, ni de tu ni de la teva història. Ets un conjunt de necessitats i d'ideals. Acull-los, ambdós, com una cosa preciosa. Si et reconcilies amb el teu passat, et podràs reconciliar amb el teu futur.

2. Busca't un guia de camí, expert, proper i fort. Perquè pots perdre't, o flaquejar, o cansar-te incessàriament,... o abandonar. Tu no ho controles tot ni saps, per endavant, l'orientació més adequada. És més realista reconèixer que el camí de recerca s'ha de fer sempre amb un acompanyant.

3. Arribaràs a la meta si confies (en tu mateix, en les ajudes, en els altres,... en Déu que té cura de tu). La confiança neix i s'enrobusteix en la tenacitat. Aquesta, t'ajudarà a elaborar en positiu totes les amenaces i obstacles que t'assaltin. I, encara que triguis en assolir la meta, et sentiràs conduït per una mà que t'acull incondicionalment i et guia cap a allò que més desitges..

Exercici 4: Preparant el meu camí

1. Imagina't que un amic et diu que "li falta alguna cosa", precisament quan millor li van les coses i no té motius per lamentar-se'n. Et demana que l'ajudis. Què li aconsellaries? Per què?

2. "Preparar el camí" és un missatge important de l'Advent i del "Quid Prodest". Per endinsar-t'hi:

. Llegeix l'**annex I**: "Cal intentar créixer, no ser perfectes".

. **A propòsit d'una crisi personal recent.** En aquesta història tracta de posar davant teu les limitacions i mancances. No et judiquis. Reconeix que formen part de tu. A continuació tracta de veure-hi el que tenen de beneficiós i vàlid. No inventis res. No tot és negatiu. En la limitació hi ha possibilitats. Escriue-les. Al final pensa de quina manera aquestes dades positives et possibiliten un canvi de perspectiva sobre tu mateix.

. **Acompanyat o per lliure?** Davant del camí de la teva vida, enumera en una banda els avantatges de comptar amb acompanyament espiritual, i en l'altra, els desavantatges. Comenta-ho amb algú i treu-ne conseqüències.

. **La teva col·lecció de benediccions.** Fes un «recompte amorós» de les benediccions que has rebut; busca en la teva vida i mira de trobar-hi signes de bondat i talents amb què el Senyor t'ha agraciat i beneït. Tot el bo que tens és un regal de Déu per a continuar caminant. I si no en tens, és que no ho necessites.

3. Acaba amb una **oració a l'Esperit Sant**, demanant-li que sigui Ell qui et mogui amb el seu alè, et posi en marxa, et mantingui en camí, t'il·lusioni de nou, t'acompanyi i et guïï per assolir el que més vols.

Què t'agradaria canviar? Pors i expectatives.

No té cap sentit que et facis aquesta pregunta si prèviament has esquivat dues reaccions-trampa que acostumen a aparèixer en la consciència del qui s'enfronta amb la seva vida:

- **La pretensió de voler canviar de cop.** No hi ha automatismes en el viure. Desconfia'n si els trobes en la teva vida. No et facis il·lusions amb desigs impossibles. De cop no es canvia res. Tot canvi important sol anar precedit per una prehistòria de recerca llarga i feixuga.

- **O la desgana que t'incita a abandonar tot intent de canvi** i et sumeix en el conformisme resignat, en la mediocritat d'allò que ja has aconseguit. El qui és escèptic sempre troba raons poderoses per al seu immobilisme. Les necessita per a romandre adormit, sense aparents problemes de consciència.

Una vegada van preguntar a l'escultor Miquel Àngel com s'ho feia per a crear obres tan magnífiques. «És molt senzill, va respondre ell: "Quan miro un bloc de marbre, veig l'escultura dintre. Tot el que he de fer és retirar-ne el que sobra.» En el fons, la vida és l'art de veure més enllà de les aparències. L'obra mestra que ets, es troba, moltes ve-

gades, recoberta per capes de pors, culpes i indecisions. Però si et decideixes a retirar aquests residus, si no dubtes de la teva capacitat, podràs saber qui ets i què pots esperar de la teva vida.

Suposant que ja comptes amb tot això, et poden sorgir noves preguntes en la teva consciència. Potser et preguntaràs: Puc canviar, encara? No serà ja massa tard? De debò que m'agradaria intentar-ho? Què pot realment canviar en mi? Mirem-ho.

1. Pot canviar la teva forma de ser?

El teu "temperament", aquest equipament bàsic rebut per a construir la teva vida, no admet canvis, sinó acceptació. No perdis inútilment el temps envejant-ne d'altres perquè no t'agrades". En el fons, o et molesta d'acceptar-te o t'espanta. Doncs bé, encara que el temperament no pot canviar, sí que pot fer-ho la teva relació amb ell. La clau està en l'auto acceptació. Déu, que t'ha creat bo, únic, original i irreplicable, t'estima tal com ets. No necessites imitar-ne d'al-

tres, sinó ser tu mateix. La teva tasca consisteix a aprendre a viure amb el teu propi temperament i acollir-lo com a camí de transformació.

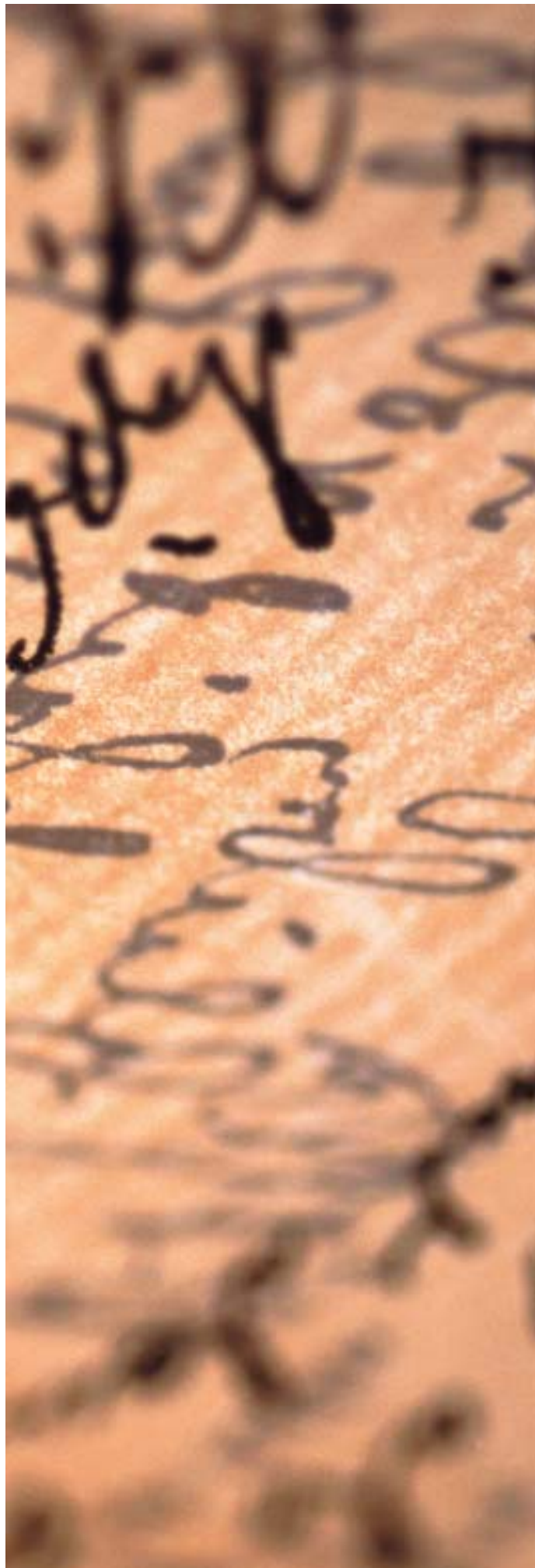
2. Poden canviar els meus hàbits negatius?

El teu comportament sí que es pot canviar. Però no de forma voluntarista. No es tracta d'estrènyer dents i punys; perquè això pot esgotar el teu psiquisme. Val més que facis servir un procediment indirecte canviant des de dins (actitud) cap a enfora (conducta). Un arranjament de façana no altera res. Hauràs d'aprendre, sobretot, a canviar la teva percepció: la forma de mirar la vida, els altres, etc. Aprendre d'aquells que tenen els ulls oberts i nets i ho miren tot -fins el pitjor- des d'una perspectiva neta, realista i reconciliadora.

3. Què pot canviar en mi?

El que sí t'és possible de canviar és l'actitud bàsica amb què afrontes la teva vida i els seus esdeveniments. Més encara, això és el que pots i has de canviar. Aquest canvi d'actitud bàsica s'esdevé mitjançant experiències "quid prodest", així les nomenarem aquí. Es tracta d'aquelles experiències que, per la seva densitat existencial, posen en joc tota la teva persona, de manera que poden propiciar una transformació. Aquestes experiències no s'estableixen per endavant. Senzillament, arriben. Apareixen en ocasió d'una crisi, una malaltia seriosa, un fracàs, una decepció, un destí, una pèrdua, un encontre amb un testimoni veraç de evangeli,... Es reconeixen pel "xoc" afectiu que desencadenen, barreja de por a la frustració i d'esperança. De vegades alternen amb episodis traumàtics.

El P. Claret va avançar en el seu camí a base d'experiències de quid prodest. En va passar quissap-les, com tindrà ocasió de meditar en el temps de Quaresma. Potser, la més coneguda la va sofrir a l'església barcelonina dels sants Just i Pastor. En narrar-la, Claret utilitza el llenguatge de la gràcia; però no oblidis el contingut humà de la frustració afectiva respecte a la seva, aparentment, prometedora vida a Barcelona: "Desenganyat, fastiguejat i avorrit del món, vaig pensar deixar-lo i fugir en una solitud" (Aut. 77).

Exercici 5: Les meves experiències

Quid Prodest

Durant una de les setmanes d'Advent descriu algunes de les teves "experiències quid prodest", aquelles experiències personals que et van colpejar i van acabar produint en tu un canvi gran o petit. Segueix l'esquema. És senzill, però exigeix fidelitat. No oblidis que es tracta de descriure, no de jutjar ni menys de condemnar. Recorda i escriu. Mira't des del retrovisor. "La vida es realitza cap endavant, però l'entenem mirant enrere" (S Kieerkegaard).

Guió per al treball d'EXPERIÈNCIES QUID PRODEST

EXPERIÈNCIA (Posa-li nom)	BREU NARRACIÓ (Què va passar?)	CANVIS QUE ET VA SUPOSAR	COM S'HI VA FER PRE- SENT DÉU
Exemple 1 El dia en què, per primera vegada en la meua vida em vaig enamorar,.... Li poso per títol: "EL MEU PRIMER AMOR"	Exemple 1 Descric el lloc, la data aproximada, el que va succeir externament,... ho faig a tall de "composició de lloc" ignasiana (persones, ambients, detalls, paraules...). Centra't en tot allò que sigui significatiu.	Exemple 1 És el punt més important d'aquest treball. Explico el que va passar a mi: Descric els nous sentiments, les meves reaccions, les meves inesperades idees, les meves agitacions... tot el que va ocórrer en aquest terreny del meu interior.	Exemple 1 Aquest exercici és de fe. A Déu l'intuïm, però no l'hem d'inventar ni confondre. Esforça't a mirar amb ulls de fe i de veure quines lliçons va voler donar-te en aquell moment: Per primera vegada, vaig entendre què era l'amor gratuït...
Exemple 2 Títol: "ADÉU"	Exemple 2 Narro el dia que vaig abandonar, per primera vegada, la meua casa paterna i vaig començar una nova etapa en la meua vida.	Exemple 2 Escriu les meves vivències: records, pors, esperances, il·lusions, solitud, tensió ...	Exemple 2 Mirant cap a enrere descobreixo empremtes de la presència de Déu que, en aquell trànsit, tenia cura de mi, a través de diverses mediacions..., la meua relació personal amb Ell... les meves crisis i dubtes...

Al final termina orando con el salmo 137 (cf. **Anexo III**)

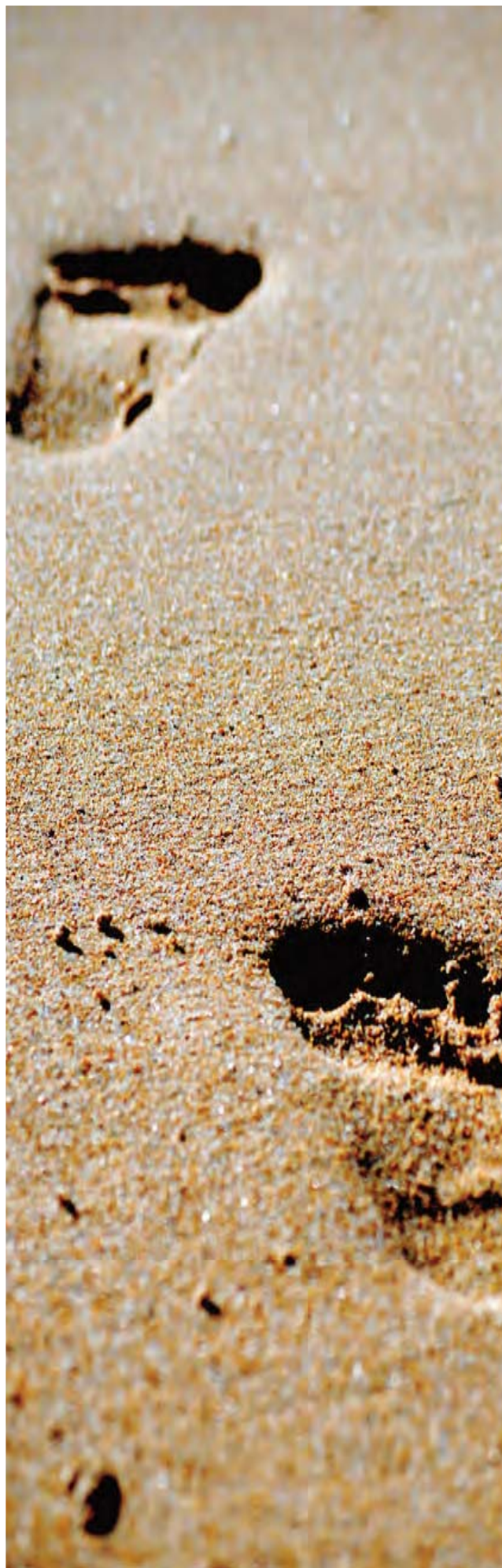

Com estic vivint?

"Si em dius com vius i jo et diré què cerques". Per reconèixer com vas per la vida, què busques de debò, et vindrà bé d'observar el teu estil de vida. Estil de vida és una expressió molt utilitzada entre nosaltres però poc precisa. Ens costa de concretar-ne el seu sentit. Sense voler fixar el seu significat de forma definitiva, entenem per "estil de vida" aquell conjunt de trets que constitueixen l'expressió externa de la vida ordinària d'una persona, com a resultat dels seus valors, necessitats, relacions i opcions. Són el rostre visible del que hi ha en la persona. És vàlida l'afirmació: "Si em dius com vius i jo et diré què et mou".

Potser no t'has detingut mai a analitzar a fons el teu propi estil de vida. És un referent bàsic de la teva realitat. Per a accedir-hi, hauràs de fixar l'atenció en els teus hàbits, costums i maneres personals d'actuar. Solem mostrar als altres el que som no tant pel que diem de paraula, sinó, més aviat, per la nostra forma de sentir-nos i expressar-nos, i també per altres coses com la forma d'organitzar la nostra vida, usar els béns, elegir els amics, el vestit, sofrir i gaudir,... coses a les quals no prestem massa atenció.

En repassar el teu estil de vida hauràs fet un pas més en el coneixement de tu mateix. T'adonaràs de l'influx decisiu que té en la formació de la teva pròpia consciència. L'experiència diu que la consciència no s'educa tant per estudis i informacions, com per vivències. "El qui no viu com pensa, acabarà pensant com viu". Per això, qualsevol camí de transformació personal passa per la revisió de l'estil de vida.

Exercici 6: "Pren-te la temperatura"

Aquest exercici ajuda a avaluar l'estil de vida amb un mètode projectiu. Dibuixa al teu quadern diversos termòmetres. Amb ells mesuraràs la temperatura de cada indicador d'estil de vida. La temperatura estableix el valor -en positiu o negatiu- que dones a la teva manera de viure. En marcar la temperatura que creguis tenir, dóna alguna raó que la justifiqui. Segueix aquestes regles:

1. Com que es tracta d'un exercici d'apreciació, per això cal sinceritat i claredat sense moralismes. Si-gues honest amb la veritat de tu mateix. La veritat humil és camí imprescindible per al creixement.
2. Tenint el 0 com a element mitjà de valoració, indica tu mateix la teva temperatura sobre màxims i sobre mínims en aquesta escala aproximativa:

- + 20 Excel·lent (ideal)**
- +10 Normal (vàlid)**
- 0 Mínim (amb menys d'això, et sentiries malament)**
- 10 Deficient (estás descontent de tu)**
- 20 Molt deficient (així no pots seguir)**

3. Mesura la teva temperatura en les següents dimensions visibles de la teva vida:

- El teu horari personal d'una jornada normal. (Per fer-ho serà bo que el tinguis davant).
- La teva higiene personal, vestit i calçat.
- Diners de què disposes (per a despeses en les quals no hakis de donar comptes).
- La teva forma de menjar i de beure (gustos, hàbits, preferències,...)
- El teu temps personal de descans (son, passatemps, esport, TV, amistats...)
- El teu estat d'ànim habitual (si t'atreveixes, pots preguntar-ho a algú que visqui amb tu).
- Ambient que cerques i freqüentes (tipus de persones i edats, la seva condició social, els teus interes-sos,...)

4. Pren-te el temps necessari per fer-ho. Repassa-ho, corregeix i afegeix el que vegis convenient. Com-parteix el resultat de les teves apreciacions amb el qui et conegui, i que sàpiga manifestar-te amb llibertat el seu punt de vista.

5. Compara, per exemple, el teu horari personal amb un dels horaris personals que el P. Claret va ob-servar en la seva vida (cf. Annex II). No és que l'hakis d'imitar al peu de la lletra, sinó contrastar l'"estil de vida" que batega en el seu programa diari i en el teu. Alguna sorpresa?

Quines crides escoltes?

Malgrat les teves insatisfaccions, adverteixes que estàs fet per a ser feliç. Tot ésser humà cerca substancialment de ser feliç. Tots volem sentir-nos bé. Si hi ha alguna cosa que ens interessa a tots és donar resposta a aquestes ànsies incontenibles de viure que experimentem tots. Però, com assolir la felicitat?, on és el seu secret?, qui ens dirà com la podem assolir?

Davant de tants que busquen amb avidesa la seva realització personal i rastregen molts camins, pregunta't si tu ets o no en camí vers alguna cosa. Sents encara la crida per a anar més enllà? Podries aconseguir aquesta felicitat sense Déu? Podries cantar les paraules del Salm 63: "L'amor que em teniu és millor que la vida"?

El *Quid Prodest* és un missatge incòmode que et convida a situar bé on és la felicitat. I t'avisa de no fer-la consistir en una feina (col·legis, govern, predicació), ni en un lloc (tinc aquí el meu metge, els meus amics),

ni en unes persones (m'entenen, es fien de mi), ni en un objecte (el meu ordinador, el meu vestit), ni en una idea (l'experiència m'ho demostra), ni en un tipus de fidelitat (el que importa és la constància), ni tan sols en una imatge de tu mateix o de Déu.

Totes les teves insatisfaccions (en negatiu), tots els teus desigs (en positiu), no són cap altra cosa que la crida repetida que Déu et fa a una mica més de profunditat: a ser feliç essent tu mateix. A viure la teva pròpia vocació. Si vols intentar-ho, necessàriament has de prescindir d'alguna cosa i posar-te en camí. Sense ruptura no hi ha creixement. La fidelitat a l'Esperit no és aturada permanent, sinó respostes constants a allò que és nou. Així viuràs la teva vida com a vocació, com a resposta continuada a les repetides crides que Ell

et fa. Responent amb fidelitat, seràs tu mateix sense ser sempre el mateix.

Potser la teva renúncia més radical consistirà a desposseir-te del «programa informàtic» que condiciona la teva comprensió de la felicitat. Estem alertats davant les ordres matusseres (riquesa, gaudi, poder), però no davant d'altres ordres més subtils, però igualment perjudicials. Són aquestes precisament les que ens fan més infeliços, les que fan que, fins i tot guanyant el món sencer, perdem la vida. Ordres que sovint et passen pel cap, com poden ser:

- «La felicitat és cosa del futur». Fals. O és alguna cosa d'ara o no és en absolut. L'ansietat i el desplaçament cap a un demà inexistent prolonguen la nostra infelicitat.

- «La felicitat arribarà canviant de situació i de persones». Fals. La felicitat mai no és un problema d'objecte (depèn de fora) sinó de facultat (depèn de mi).

- «La felicitat arribarà quan pugui satisfer els meus desigs». Fals. La felicitat mai no depèn de l'èxit o del fracàs.

En el fons saps que tot això és fals, però costa de renunciar a aquest programa perquè hi has posat la «vida». Si s'esborra aquest programa és com si et traguessin la terra de sota dels peus. I t'hi aferres naufragant en somnis quimèrics. Per ser feliç cal renunciar a aquest programa, a aquest «món». Altrament arruïnes la teva vida. Aquest és el *Quid Prodest* radical vist des d'una perspectiva antropològica. El que succeeix és que, quan et vas endinsant en humanitat, et situes ja en Déu.

No es tracta de renunciar per força, per voluntarisme. Es tracta de «veure», d'«**adonar-nos**» del terrible

engany en què vivim, que és la causa de les nostres angoixes, de les nostres dependències, de la nostra infelicitat. Aquest és el missatge alliberador del *Quid Prodest*.

Exercici 7: Escoltant crides

Aquest nou exercici t'ajudarà a reconèixer certes crides que es donen en tu. De vegades són tan subtils que passen inadvertides. Afina la teva atenció. Sigues sincer. Tingues paciència si, al principi, triges a veure-les. Com sempre, respon per escrit en el teu quadern.

. Distingeixes en el teu interior inclinacions que paralitzen o desorienten el teu camí de recerca de felicitat? Podries anomenar-les i descriure-les?

. Perceps en la teva vida símptomes d'"instal•lació" (física, mental, afectiva, espiritual)? Quins?

. Experimentes alguna crida a "sortir" de la situació en què et trobes? T'hi resisteixes o estàs fent passos per respondre-hi?

3. Suggeriments per a l'acompanyament personal

L'ACOMPANYAMENT PERSONAL A LA FARGA

1. Per què?

Per a personalitzar el procés: atent a l'avui de Déu en mi.

- Per a evitar enganys que em confonguin i desorientin.
- Per a ser estimulat en el camí personal.

2. L'entrevista: com es fa?

- Brev, sense tòpics ni distraccions. Al voltant d'una hora.
- Narrativa, centrada en explicar les teves experiències: el que faig i el que sento.
- Transparent, és a dir, sincer, clar, directe.
- Preparada: Et pot ser un bon ajut si hi duus notes escrites per a anar al gra.

Per a preparar una trobada d'acompanyament

1. Para a començar es recomana **d'exposar a l'acompanyant la situació personal** que hom viu actualment.

- Hi ha algun assumpte que caldria parlar-ne abans de tractar els temes que s'han suggerit aquí?
- Indicar de quina manera es va realitzant el treball personal amb el quadern, i les sensacions que va deixant.

2. Comenta-li el **resultat de la teva anàlisi** sobre les teves satisfaccions i desencisos més notables.

- D'on neixen aquestes insatisfaccions i desencisos?
- Quin sentiment dominant genera en tu?
- Què et diuen de tu mateix?
- Què et diuen de Déu?

3. Parla-li de les teves **recerques personals**, dels teus desigs més pregons, dels teus objectius en aquest moment de la teva vida.

4. Com és la teva **vivència de l'Advent** al ritme de la "Farga a la vida quotidiana"? I la teva relació personal amb Maria?

4. Pistes per a la *lectio divina*

1. Faig silenci (interior i exterior).

Sóc a la presència del Senyor:

Dirigeixo una mirada al meu voltant, al meu entorn, a tot allò que s'esdevé al meu costat.. Localitzo el que més m'afecta.

Contemplo Déu que m'estima, m'acull, m'escolta, em parla.

Invocació a l'Esperit Sant

Humilment us demano, a vós, Esperit diví,

que sou la llum vertadera

i la font mateixa de tota llum,

que, meditant fidelment la Paraula,

pugui guardar-la al cor i fer-ne vida,

tal com ho va fer Maria. Amén.

2. Paraula de Déu

Llegeixo tranquil·lament i detingudament el text dues vegades. La primera, per fer-me càrrec del seu conjunt;

La segona, fixant-me bé en tots els detalls.

3. Davant de la Paraula llegida .

- Què diu aquest text? (*Lectura atenta*) .
- Què em diu a mi personalment? (*Meditació*)
- Què us puc dir, ara, Senyor? (*Oració*)
- Em vull identificar amb vós! Què em demaneu que faci?
(*Contemplació i compromís*)

4 Gràcies

Gràcies, Senyor, per la vostra presència

i la vostra companyia en aquesta estona de pregària,

i per la llum i la força que m'heu donat.

Ajudeu-me a viure segons la vostra voluntat,

apartant-me de tot allò que em té lligat i immobilitzat,

per a cercar-vos a vós, el bé suprem,

i servir-vos en el proïsme.

Per Crist, el vostre Fill, Senyornostre. Amén.

5 Dues preguntes cada dia

Què en trec de guanyar-ho tot, si perdo la meua vida?

Què voleu de mi, Senyor?

L'Advent és temps apte per a contemplar-te en el mirall del discerniment i descobrir si la teva vida està en moviment i cap a on està orientada. L'Advent t'ajuda a trobar la raó del teu caminar sense parar-te (cf. Annex IV). Hi ha motius per a caminar perquè encara pots desitjar. La Paraula de Déu activa en tu les forces per a aconseguir l'únic desig veritable que por omplir el teu cor: El desig de Déu.

El fruit de l'Advent és arribar a fer teves les paraules que Maria va pronunciar i que van ser el seu projecte de vida: "Sóc l'esclava del Senyor; que es compleixin en mi les teves paraules". Darrera d'aquests mots s'amaga el secret del seu cor, el nucli que la va mantenir sempre en camí com a dona i com a creient.

<p>Diumenge 28 de Novembre</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Is 2,1-5 • Rom 13, 11-14 • Mt 24, 37-44 	<p>P r i m e r Diumenge d'Advent</p> <p>S'ha de notar l'inici de l'Advent. La seva sobrietat (supressió de flors, vestidures morades, omissió del Glòria) et prepara per veure Algú. El Quid Prodest et recordarà que, en contra de les aparences, la teva història no és únicament producte de la casualitat. Algú està venint a visitar-te. Per això, la litúrgia desvetlla avui en tu dues actituds: l'esperança i la vigilància.</p>
<p>Dilluns 29 de Novembre</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Is 4,2-6 • Mt 8, 5-11 	<p>Jesús va quedar admirat de la fe del centurió. Va creure en la seva paraula, que és remei, força i medecina per a la salut. Quan és pronunciada, manifesta la seva potent energia creadora, guaridora i reconciliadora en aquest món, com si res. Va dir Déu... i va ser fet. Va dir Jesús... i es va curar. I Jesús quedarà admirat de tu si el creus, com el centu-</p>
<p>Dimarts 30 de Novembre</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Rom 10, 9-18 • Mt 4, 18-22 	<p>Festa de Sant Andreu, apòstol i compatró. (<i>Calendari</i>, pp.455-459)</p> <p>El secret de l'alegria és senzill: Escoltar la crida de Jesús i respondre-hi afirmativament. Aquesta crida es dóna en la teva vida. L'escoltes? Hi respons? Ets capaç de deixar-ho tot? Aquestes són unes bones preguntes... Per a assolir l'alegria de viure, ens cal alliberar-nos.</p>
<p>Dimecres 1 de Desembre</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Is 25, 6-10^a • Mt 15, 29-37 	<p>No s'han d'amagar les pròpies ombres, els límits, el propis pecats... sinó posar-los als peus de Jesús, sota la seva mirada. Ell garanteix. El Quid Prodest t'ajuda a no amagar-te més, a no maquillar-te, a reconèixer que la pròpia transformació comença amb un senzill gest de sinceritat.</p>
<p>Dijous 2 de Desembre</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Is 26,1-6 • Mt 7, 21.24-27 	<p>L'evangeli no és l'aprenentatge d'una teoria, sinó la posada en pràctica de la Paraula escoltada i acoïllida. No vas per bon camí si escoltes i no fas. Encara pitjor si no escoltes. I ningú no pot suplir-te. Quan creixi el temporal, qui et mantindrà dret?</p>
<p>Divendres 3 de Desembre</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Is 29,17-24 • Mt 9,27-3 	<p>Memòria de Sant Francesc Xavier.</p> <p>Creus que Jesús pot retornar-te la vista? Creus que farà que hi vegis? No és una pregunta retòrica ni absurda. És una prova de fe. Ja coneixes, per experiència, la teva incapacitat per a canviar-te tu mateix. Repeteix amb fe ardent: " Compadiu-vos de mi, Fill de David!".</p>

Dissabte 4 de Desembre	<ul style="list-style-type: none"> • Is 30,19-21.23-26 • Mt 9,35-10,1.6-8 		Jesús tenia compassió de les multituds perquè estaven angoixades i desvalgudes. I per a socórrer-les demanava al Pare que enviés col·laboradors. La seva compassió arriba fins a tu. No el seu retret. Que no et faci por. Deixa'l actuar. Els seus col·laboradors no són lluny de tu. Dóna'ls una oportunitat.
Diumenge 5 de Desembre	<ul style="list-style-type: none"> • Is 11,1-10 • Rom 15,4-9 • Mt 3,1-12 	S e g o n Diumenge d'Advent	Joan Baptista increpa: "Convertiu-vos... Que el fruit de la conversió es manifesti en la conducta". La teva vida està plena d'advertiments com aquest. De vegades se't presenten amb caire de tendresa; d'altres, mitjançant el dolor. El dolor sol ser l'altaveu
Dilluns 6 de Desembre	<ul style="list-style-type: none"> • Is 35,1-10 • Lc 5,17-26 		Per acostar-te a Jesús, font de la vida, de vegades hauràs de cridar l'atenció, escandalitzar algú, trencar amb la norma... No t'oblidis que un dels frens més potents, que t'impedeixen anar a l'encontre de la vida, és la pressió que els altres exerceixen sobre teu. Si no goses superar-la, et quedaràs paralític per
Dimarts 7 de Desembre	<ul style="list-style-type: none"> • Is 40,1-11 • Mt 18,12-14 	Memòria de sant Ambròs, bisbe i doctor de la Iglésia	Ets més important del que et sembla. Encara que ni t'ho creguis, ni ho entenguis, hi ha Algú que t'està buscant per donar-te el que anheles. No fugis més. Deixa't atrapar per Ell. No t'hi resisteixis. No et passarà res. Per a Ell ets insubstituïble. No pot estar sense tu.
Dimecres 8 de Desembre	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 3,9-15.20 • Lc 1,26-38 	Solemnitat de la Immaculada Concepció (<i>Calendari</i>), pp. 463-468)	Maria no va dir sempre "sí". Abans de fer-ho, va tenir por i va fer preguntes. Ella va tenir el seu Quid Prodest a Natzaret. La invitació de l'àngel estava carregada de promeses i de riscos. Va haver de lluitar en el seu cor. Al final, es va rendir al Senyor. Viure és confiar en Ell. "Fiat".
Dijous 9 de Desembre	<ul style="list-style-type: none"> • Is 41,13-20 • Mt 11,11-15 		És molt forta la temptació de suplantar el Regne de Déu per la violència dels forts. Hi ha molta violència al nostre món. La tens dintre teu i la utilitzes per dir "no" als humils precursors de Jesús. Per això, "si no us feu com els nens...".
Divendres 10 de Desembre	<ul style="list-style-type: none"> • Is. 48,17-19 • Mt 11,16-19 		Davant les possibilitats de vida que se t'estan obrint en l'Advent no adoptis una actitud d'"oposició". No t'atrinxis sota el principi de contradicció i rebuig. Jesús ens dóna avui una lliçó. No juguis més amb Ell; no t'immunitzisz contra la seva gràcia. No facis criatures!

Dissabte 11 de Desembre	<ul style="list-style-type: none"> • Si 48,1-4.9-11 • Mt 17,10-13 		"Però no el van reconèixer". L'Advent és un ensinistrament a fons dels ulls de la fe. Es tracta de fixar-t'hi i d'arribar a veure'l, a reconèixer-lo proper i viu en tot. No diguis mai que Ell "no hi és"; digues-li que no el veus, que obri amb les seves mans els teus ulls i que hi posi dues gotes de fe.
Diumenge 12 de Desembre	<ul style="list-style-type: none"> • Is 35,1-6a. 10 • Sant 5,7-10 • Mt 11,2-11 	Tercer Diumenge d'Advent	Tens dubtes sobre la vinguda de Jesús? No t'acabes de creure que Ell pot transfigurar la teva existència? Aixeca la mirada i reconeix amb atenció aquest núvol de persones que l'ha trobat i ha sofert la metamorfosi de l'amor. Deixa que elles t'ho expliquin...
Dilluns 13 de Desembre	<ul style="list-style-type: none"> • Núm 24,2-7.15-17a • Mt 21,23-27 	Memòria de Santa Llúcia, verge i màrtir	Qui no creu en Déu no pot admetre la seva intervenció en el món. Ningú no pot convèncer a aquells que no creu. Qui creu en Déu no necessita miracles i qui no creu en Déu, cap miracle no l'ajudarà a creure. En quina banda et trobes tu?
Dimarts 14 de Desembre	<ul style="list-style-type: none"> • Sof 3,1-2.9-13 • Mt 21,28-32 	Memòria de Sant Joan de la Creu Prevere i doctor de l'Es- glésia	Una cosa és la voluntat i una altra les ganes. Moltes vegades no coincideixen. Quan Déu et demani alguna cosa, et serà més profitós dir-li: "Ho vull, encara que no en tinc ganes", que no pas dir: "En tinc moltes granes però no tinc voluntat". Altres vegades hauràs de dir-li amb humilitat: "Ho vull, però no puc".
Dimecres 15 de Desembre	<ul style="list-style-type: none"> • Is 45,6b-8.18.21b-25 • Lc 7,19-23 		No et cal esperar ningú que no sigui Jesús. No confonguis les teves esperes. La seva arribada es reconeix en signes clars: el pas de la ceguesa a la visió, de la mandra al servei, de la mentida a la veritat, de l'egoisme al lliurament... I feliç de tu si no perds la teva confiança en Ell!
Dijous 16 de Desembre	<ul style="list-style-type: none"> • Is 54,1-10 • Lc 7,24-30 		Com puc reconèixer el missatger que prepara el camí del Senyor? El veritable missatger ens situa sempre davant la cruïlla, sempre arriscada, de la conversió. Et poses en contacte amb ell i... ja no pots continuar igual! És capbussar-te en una crisi dolorosa, però saludable. En temps tranquils no sol haver-hi conversió.
Divendres 17 de Desembre	<ul style="list-style-type: none"> • Gén 49,1-2.8-10 • Mt 1,1-17 		La genealogia de Jesús intenta subratllar que Jesús és humà, és l'Emmanuel, i que la història té un sentit. Si ho tradueixes, pots entendre això: Ell està a prop teu i la teva història té una orientació. La teva identitat més profunda te la revela Ell posant la seva llum en les teves ombres i clarors.

<p>Dissabte 18 de Desembre</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Jer 23,5-8 • Mt 1,18-24 	<p>Josep no s'aprofita del seu dret a descarregar el pes de la llei sobre Maria sinó que es comporta amb misericòrdia. Així és introduït en el Regne. Davant tota lògica humana, la misericòrdia és la clau que obre les portes del Regne. Un àngel en somnis li ho recomana.</p>
<p>Diumenge 18 de Desembre</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Is 7,10-14 • Rom 1,1-7 • Mt 1,18-24 	<p>Quart Diumenge d'Advent</p> <p>En temps de foscor, de turbulències, de desorientació, de desànim, d'ombres, de temptació! apareixen àngels! No dimonis! Ells, els àngels, obren finestres al futur... En el Quid Prodest de Josep hi va haver una veu que li va explicar com actua Déu. Amb poques paraules. Amb tot detall.</p>
<p>Dilluns 19 de Desembre</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Is 7,10-14 • Lc 1,26-38 	<p>"El Senyor és vós" -li diuen a Maria. I t'ho diuen també a tu. No has estat tu qui has buscat el Senyor; ha estat Ell qui t'ha buscat i s'ha s'ha posat al teu costat. Alguna vegada t'hauràs sentit abandonat; però, com Maria, pregunta a Déu i dóna voltes en el teu cor a les seves respostes.</p>
<p>Dimarts 20 de Desembre</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Cant 2,8-14 (Sof 3, 14-18a) • Lc 1,39-45 	<p>En trobar-se, Maria i Elisabet es comprenen abans de parlar. Ambdues van entrar en sintonia perfecta i de cop. Com van poder entendre's sense paraules? Heus aquí el miracle de la comunió: Els altres et permeten de creuar el llindar dels seus secrets només si els mires amb ulls que renunciïn a competir o a seduir, si has eliminat el teu orgull i ofereixes tendresa.</p>
<p>Dimecres 21 de Desembre</p>	<ul style="list-style-type: none"> • 1 Sam 1,24-28 • Lc 1,46-56 	<p>És molt útil, no només recitar els salms, sinó aprendre'ls de memòria, per a poder-los tenir tothora a la ment. Ells donen forma als teus sentiments i et fan entendre com Déu va complir la seva obra enmig dels contrastos de la Història. Així ho va fer Maria.</p>
<p>Dijous 22 de Desembre</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Mal 3,1-4.23-24 • Lc 1,57-66 	<p>Naixement de sant Antoni Ma. Claret (Calendari, pp. 469-474)</p> <p>Posar el nom significava expressar la identitat de la criatura i la seva pertinença a la descendència dels pares. Déu canvia de nom al fill de Zacaries i Elisabet. Des d'aquell moment, com succeïa en els profetes, es dedicaven a la missió que Ell els confiava. Tu tens un nom i una missió assignades per Déu. Seràs infeliç si no ets fidel a la teva identitat més profunda.</p>
<p>Divendres 23 de Desembre</p>	<ul style="list-style-type: none"> • 2 Sam 7,1-5.8b-12.14a.16 • Lc 1,67-79 	<p>Si algú ens ha salvat d'algun perill, li estarem agraïts tota la vida. Avui pot ser un bon dia per a reconciliar-te amb el teu passat (Ell t'ha salvat de molts perills) i, també, per reconciliar-te amb el teu futur (Ell t'acompanyarà en les teves futures dificultats). Pots viure confiat.</p>

5. Pistes per a la trobada comunitària

1. INTRODUCCIÓ I MOTIVACIÓ

. Després d'una breu pregària, el que condueix la reunió comunitària motiva la trobada, indicant com es procedeix:

. Es recomana que tots portin a la reunió el seu respectiu **quadern 1** de Fragua i els seus **apunts personals**.

. Objectiu de la trobada és **compartir**. No es tracta d'arribar a acords, sinó d'escoltar els altres i -participar-hi activament.

Qui condueix la reunió ha d'indicar de **quin temps** disposen de manera que tots tinguin ocasió de participar-hi.

DIÀLEG

• Es comença convidant a exposar als altres el treball personal realitzat amb el quadern Fraga. Dues preguntes poden ajudar a **obrir el diàleg**:

- Com has desenvolupat el teu treball? Dificultats, sorpreses...

- Quina és la teva opinió sobre els resultats del teu treball?

. Després es comenta entre **tots aquests punts**:

- Quines diferències externes podem trobar entre un claretià instal·lat i un altre en recerca? e'n

- Quines són les causes que mantenen els claretians instal·lats, sense tensió de creixement? Se'n dóna alguna entre nosaltres?

- Què ens pot ajudar més per fer el pas de la instal·lació al moviment?

.

Balanç

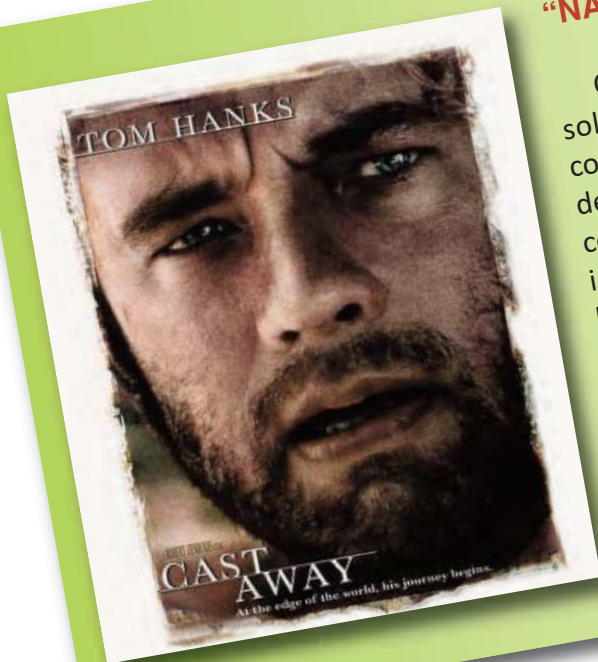
. Al llarg de l'advent has intentat "prendre consciència" del moment en el qual et trobes. Sintetitza i avalua el procés viscut dirigint una mirada al conjunt de l'etapa. Respon per escrit al teu quadern a aquestes qüestions:

1. Com t'has sentit **durant aquesta primera fase**? Quina impressió tens del treball que has realitzat?

2. Què ha significat per a tu, en poques paraules, l'**expressió Quid Prodest?** Com la traduiries?

3. Quines crides (llums, mocions) has experimentat que semblen portar-te en la direcció de l'Esperit? Quins són?

4. Què hauries de **tenir en compte** per aprofitar millor la teva vida ordinària?

“NÀUFRAG” (“CAST AWAY”)

Chuck Noland, enginyer de FedEx, la vida del qual està absolutament regida pel rellotge, sofreix un accident aeri i es converteix en l'únic supervivent en una illa remota. Desposseït de les comoditats de la vida diària, primer ha de cobrir les necessitats bàsiques per sobreviure, incloent-hi l'aigua, el menjar i el refugi. Sempre trobava la solució als problemes, ha de trobar la forma de sostenir-se físicament. I després què? Allà comença la veritable travessia personal de Chuck, el seu Quid Prodest més cru. La seva capacitat per perseverar i no perdre l'esperança són producte de les experiències viscudes. Si bé la conclusió de la història pot no ser un final convencional per a Hollywood, és, igual que la vida, una història plena de veritat, dolor i promesa.

Si sembla oportú, en algun moment, d'aquesta fase, la comunitat pot veure i comentar, des del *Quid Prodest*, alguna de las pel·lícules que suggerim aquí o algunes altres d'apropiades.

“A PROPÒSIT D'HENRY” (“REGARDING HENRY”)

Henry, és un home agitat en la seva vida laboral, social i familiar, que el fa ser una persona impulsiva, imperativa, de gran ambició professional i alta estima del seu "ego". La seva vida familiar transcorre per un camí paral·lel, potser sense dedicar-hi el temps que aquesta mereix. La seva filla "Linda" percep distància amb el seu pare i posteriorment reobrirà un altre camí diferent. Després del començament de la pel·lícula, aquesta canvia el rumb quan Henry sofreix un accident cerebral on perd la memòria (amnèsia temporal) i que posteriorment, molt a poc a poc, va recuperant les seves funcions físiques i psíquiques, va adquirint altres valors emocionals i morals, s'adona de la seva vida (professional, social i familiar) i comprova que ha comès injustícies que ara es retreu i que intentarà posar-hi remei. El seu lent procés de transformació és una paràbola esplèndida del Quid Prodest. No revelem el desenllaç de la història, on fins i tot el gos sembla "parlar".

“ESSÈNCIA DE DONA” (“SCENT OF A WOMAN”)

Charlie està becat en un dels millors col·legis dels Estats Units. Durant les vacances d'hivern, decideix treballar i estalviar diners, en comptes d'anar-se'n a casa seva, com fa la majoria dels seus companys. El treball que aconsegueix és atendre Frank Slade, un militar retirat, cec i maniàtic, que es prepara per a l'últim cap de setmana de la seva vida, fent un viatge entre Torí i Nàpols. Charlie Simms, correcte estudiant, que té gairebé quaranta anys menys que ell, no sap que Slade planeja donar-se tots els gustos possibles abans d'acabar amb una vida que considera horrible. El jove ha d'acompanyar un irascible capità, bevedor i faldiller; rebrà una sèrie de lliçons que no podrà oblidar.

6. Per aprofundir

Annex I: CAL INTENTAR CRÉIXER, NO SER PERFECTES (Jonh Powell)n

Feia la impressió que tot era tan noble, tan generós i fins i tot -em deia en el meu fur intern- tan sant...: «Arriba a dalt de tot. Lliura't totalment. No et conformis amb menys». La retòrica del meu entusiasme per fer tot el possible, per ser el millor possible, feia circular foc per les meves venes. Però aquesta retòrica també traïa la realitat, perquè no era realista. No hi ha mai res que sigui perfecte. El meu «millor possible» era sempre imperfecte. Els resultats del meu ardor per aconseguir la perfecció, em deixaven un mal regust de boca. En el fons del meu ésser ressonava sempre un gemec feble i prolongat: «Però... si m'he esforçat tant, si he donat tot el que tenia, si hi he posat tota la meva tenacitat...» I, llavors, la frustració em feia clavar cops de puny en terra; i, després, alçava els punys cap al cel, però no em servia per a apaivagar-me. No em va quedar més remei que admetre que sóc imperfecte, que cometo errors. Comparteixo la condició humana, que es caracteritza per l'assaig i l'error. He intentat dissimular-ho o negar-ho a totes passades; he tractat d'aparentar que ho tenia tot sota control. Però malgrat l'encobriment i l'engany, jo sabia, d'antivi, que els meus resultats mai no estarien a l'alçada dels meus somnis, que mai no seria perfecte.

Annex II: HORARI DEL P. CLARET

Aquest any (1863) va ser per al P. Claret més tranquil que els anteriors, el qual cosa no vol dir que fos més reposat. En no haver-hi viatges regis -diu-, «he tingut més temps per dedicar-me a la predicació, al confessionari i a escriure llibres i estampes.» Els propòsits són gairebé iguals als de 1862. Insisteix en la mansuetud, perquè era el propòsit que més li costava complir a causa de les imperinències de la gent. Per les "Llums i gràcies" es nota un moviment espiritual que encara no s'incorpora als propòsits: és el viure plenament l'amor filial al Pare: estimar a Déu com Jesús, ser amant com el Fill. Aquests exercicis els va fer a El Escorial.

Propòsits dels Exercicis (fets l'any 1863) des del dia 23 d'octubre a l'1 de novembre, inclòs

1. Cada any faré els sants Exercicis.
2. Cada mes, un dia de retir rigorós.
3. Cada setmana em reconciliaré.
4. Cada setmana dejunaré tres dies, que seran dimecres, divendres i dissabte, i en els mateixos dies a la nit m'abstindré de les postres.
5. Dilluns, dimecres i divendres prendré la disciplina o una altra cosa equivalent. Dimarts, dijous i dissabte em posaré el cilici.
6. En el res pensaré en els Misteris. Evitaré les presses; recordaré la repremsió que va sofrir Santa Catalina de Sena (p.69). San Luis emprava com a mínim una hora en resar només Matines (pàg. 191).
7. Portaré examen particular de la mansuetud. Recordaré la mansuetud de Jesús, model i mestre, que diu: "Apreneu de mi, que sóc mansuet i humil de cor."
Recordaré la mansuetud de María Santíssima, que ni per cap esdeveniment no se li va moure la ira, ni va perdre la perfectíssima mansuetud amb immutable i inimitable igualtat interior i exterior, sense que mai se li conegués diferència en el semblant, en la veu; ni moviments que testifiquessin algun moviment d'ira (p.276).
Consideraré la seva utilitat, perquè amb la humilitat s'agrada a Déu, i amb la mansuetud, al proïsme. Millor és fer menys amb paciència, mansuetud i amabilitat, que fer més amb precipitació, amb ira i renyant, que la gent s'escandalitza.
8. Mai no m'enfadaré; callaré i oferiré a Déu tot el que em faci pena.
9. Mai no em queixaré; em resignaré a la voluntat de Déu, que així ho ha disposat per a meu bé. Pobresa, humiliacions, dolors i menyspreus.
10. Seré sempre amable amb tothom, singularment amb els que més em molesten .

Annex III: SALM 137 - NO DEIXEU INACABADA L'OBRA DE LES VOSTRES MANS!

"El Senyor durà a terme els seus plans sobre mi. Senyor, la vostra misericòrdia és eterna; no deixeu inacabada l'obra de les teves mans. "

Paraules consoladores, si n'hi ha. "El Senyor durà a terme els seus plans sobre mi. " Sé que tens plans sobre mi, Senyor, que has començat el teu treball i que vols dur a felicitat terme el que has començat. Amb això en tinc prou. Amb això descanso. Estic en bones mans. El treball ha començat. No quedarà estancat a mig de camí. Has promès que l'acabaràs. Gràcies, Senyor.

Tu mateix vas parlar amb retret de l'home que comença i no acaba: del llaurador que mira cap a enrere a meitat del solc, de l'aparellador que deixa la torre a mitges sense acabar de construir. Això vol dir que tu, Senyor, no ets així. Tu fas el solc fins al final, acabes la torre, portes a bon terme el teu treball. Jo sóc el teu treball. Les teves mans m'han fet, i la teva gràcia m'ha portat on estic. No defugis la teva responsabilitat, Senyor. No em deixis a l'estacada. No repudiïs el teu treball. Es tracta de la teva pròpia reputació, Senyor. Que ningú, en veure'm, no pugui dir de tu:

"Va començar a construir i no va poder acabar. " Porta a bon terme el que en mi has començat, Senyor.

Tu m'has donat els desigs; dóna'm ara l'execució d'aquests desigs. Tu em vas convidar a fer els vots; dóna'm ara força per complir-los; tu em vas cridar perquè em posés en camí vers tu; dóna'm ara determinació per arribar-hi. Per què em vas cridar, si després no volies a continuar cridant-me? Per què em vas fer sortir, si no tenies intenció de fer-me arribar? Per què em vas donar la mà, si després m'anaves a deixar a mig camí? Això no es fa, Senyor...

Estic en plena tasca, i experimento la dificultat, el cansament, el dubte. Per això em consola pensar en la serietat de les teves paraules i la solidesa de la teva promesa. "El Senyor durà a terme els seus plans en mi. " Aquesta declaració em dóna esperança quan em fallen les forces, i ànim quan s'acovardeix la meua fe. Jo puc fallar, però tu no. Tu t'has compromès en la meua causa. I tu compleixes la teua promesa fins al final.

Annex IV: EL TREN (Leonardo Boff)

Un tren avança, esplèndid i veloç, cap al seu destí. Talla els camps com una fletxa. Penetra les muntanyes. Traspassa els rius. Creua les ciutats. Llisca com una serp mecànica, sense obstacles. La seva forma, la seva calor, la seva velocitat: tot a la perfecció.

Dins del comboi s'hi desenvolupa un drama: el drama de la humanitat. Gent de tota raça: gent que conversa i gent que calla. Gent que treballa i gent que descansa. Gent que contempla el paisatge. Gent que negocia, preocupada. Gent que neix i gent que mor. Gent que estima i gent que odia secretament. Gent que fins i tot discuteix la direcció del tren: el comboi va prendre una direcció equivocada! Gent que creu haver-se confós de tren. Gent que protesta, fins i tot, contra el tren mateix: no s'hauria d'haver construït cap tren perquè...! Gent que projecta trens més ràpids. Gent que accepta el tren agraïda, gaudint i celebrant els seus avantatges. Gent que no se'n fa problema: sap que arribarà amb seguretat al seu destí. Per què preocupar-se'n? Gent que corre nerviosa, cap als vagons del davant: voldria arribar més depressa! Gent contradictòria, que va en direcció oposada a la del comboi, caminant absurdament cap al vagó de cua: voldria fugir del tren!

I el tren continua corrent, impassible, cap al seu destí prefixat. Transporta pacientment tothom, sense distingir entre l'amargat i el compromès. Ni deixa tampoc de transportar gentilment els seus mateixos adversaris. No ho nega a ningú. I a tots ofereix l'oportunitat de realitzar un viatge esplèndid i feliç, així com la garantia d'arribar a la ciutat del sol i del descans.

El viatge és gratis per a tots. Ningú no pot sortir-ne ni evadir-se'n. Es viu dins del tren. I allà és on s'exercita la llibertat: es pot anar cap a endavant o cap a enrere; es pot modificar els vagons o deixar-los intactes; es pot gaudir del paisatge o avorrir-se amb els seus veïns; és possible acceptar gustosament el tren o rebutjar-lo amb acritud. Mes no per això deixa el comboi de córrer cap a la seva inimaginable destinació ni de carregar cortesament i gentilment a tots.

Hi ha gent que acull el tren, s'alegra de la seva existència, gaudeix amb la seva velocitat, frueix contemplant el paisatge, fa amistat amb els companys de viatge. Procura que tots se sentin a gust, lluita contra els qui espatllen el material o molesten els germans. No perd el sentit del viatge, ni pels disgustos de la llibertat ni per les seves satisfaccions. És meravellós que existeixi un tren i pugui portar-nos tan ràpidament cap a la pàtria, on cada un és esperat ansiosament, on les abraçades seran llargues i l'amor no tindrà final!

I tu, lector, en quina direcció viatges?

índex

1. Comença el camí	3
<i>Exercici 1: per a començar</i>	4
2. Prepareu el camí al Senyor	5
Quelcom de nou pot succeir en la meva vida	5
<i>Exercici 2: Somnis i queixes</i>	6
El <i>Quid Prodest</i> de Maria	6
<i>Exercici 3: Maria del Quid Prodest</i>	9
Per a “preparar el camí”	10
<i>Exercici 4: Preparant el meu camí</i>	11
Què t’agradaria canviar? Pors i expectatives	12
<i>Exercici 5: Les meves experiències Quid Prodest</i>	14
Com estic vivint?	15
<i>Exercici 6: Pren-te la temperatura</i>	16
Quines crides escoltes?	17
<i>Exercici 7: Escoltant crides</i>	18
4. Suggeriments per a l’acompanyament personal	19
4. Pistes per a la <i>lectio divina</i>	20
5. Pistes per a la trobada comunitaria	26
6. Per a profundir	29
Annex I: Cal intentar créixer, no ser perfectes (John Powell)	29
Annex II: Horari del P. Claret	29
Annex III: Salm 137 - No deixeu inacabada l’obra de les vostres mans!	30
Annex IV: El tren (Leonardo Boff)	30

La Farga en la Vida Quotidiana

Quid Prodest - 2011